

והשיב מרן הגר"י זיע"א: מפני ששמחת "עמי הארץ וכל מי שירצה" — אין זו שמחה, אלא הוללות...

עיי' לשון הרמז"ס הל' יו"ט פ"ו ה"כ: "כשאדם אוכל ושותה ושמח צרגל — לא ימשך ציין ובשחוק ובקלות ראש ויאמר שכל מי שיוסיף בזה ירצה במצות שמחה, שהשכרות והשחוק הרבה וקלות הראש אינה שמחה אלא הוללות וסכלות, ולא נצטוונו על ההוללות והסכלות, אלא על השמחה שיש בה עצודת יוצר הכל, שנאמר תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרצ כל, הא למדת שהעצודה בשמחה, ואי אפשר לעבוד את השם לא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שכרות".

ועיי' ריטב"א סוכה נ"ג א': "והוי יודע שכל השמחה היחידה היתה צהלל והודות לה' על הטובה שעשה לישראל להשרות שכינתו בתוכנו, וגם כנגד העולם הבא היתן לצדיקים, ולפיכך לא הי' אלא ע"י גדולים וחסידים, שלא יראה כקלות ראש וכשמחת צורים, וזהו ששינו חסידים ואנשי מעשה היו מרקדין לפנייהם באזוקות של אור ואומרים דברי שירות ותשבחות..."

י"ל דראב"י יודה לדינא דמנחות ס"ב א', כיון שהויין שלש עצודות, בזה גם אורח ארעא לחלקן לשלשה כהנים, דגם מלאך אחד אינו עושה שתי שליחויות, וככל משנת"ל בס"ד.

ובסוכה נ"ז ב': "אמרו על בנה של מרתא בת בימס שהי' נוטל שתי יריכות של שור הגדול שלקוח באלף זוז ומהלך עקב צדד גודל ולא הניחיהו אחיו הכהנים לעשות כן משום צרב עם הדרת מלך".

נ"ג א' בסוגיא דשמחת בית השואבה

שאל ג"א שליט"א את רבנו הגר"י זצוק"ל על מש"כ הרמז"ס צהל' לולב פ"ח הי"ד: "מצוה להרבות בשמחה זו, ולא היו עושין אותה עמי הארץ וכל מי שירצה, אלא גדולי חכמי ישראל וראשי הישיבות והסנהדרין והחסידים והזקנים ואנשי מעשה הם שהיו מרקדין ומספקין ומנגנין ומשמחין במקדש צימי חג הסוכות, אבל כל העם האנשים והנשים כולן באין לראות ולשמוע" — ושאל הג"א שליט"א הנ"ל: מאי טעמא "לא היו עושין אותה עמי הארץ וכל מי שירצה"?

סימן פג

בענין אחיתופל

מכתב

בס"ד יוס' ג' וארא כ"ד טבת תשנ"ה
הו"כ ידי"ג דר"ג הרמה שליט"א
נעימות צימינס נחא!

למדתי אחמול בס"ד את השיחה הנפלאה של כבוד הדר"ג שליט"א לפ' וארא, ויהי רצון שאתעורר מזה להפוך את לב האזן ללב צהר, בס"ד.

והנה כל הדברים הנפלאים הנשגבים שאמר הדר"ג צביאור הא דחגיגה ט"ו ב' ד"טנא היתה בלצט" נתינים להיאמר צביאור דברי רש"י הקדוש

נ"ג א' "בשעה שכרה דוד שיתין קפא תהומא ובעא למשטפה עלמא, אמר דוד: מי איכא דידע אי שרי למכתב שם אחספא ונשדיה בתהומא ומנח? ליכא דקאמר לי' מידי, אמר דוד: כל דידע למימר ואינו אומר יחנק בגרונו, נשא אחיתופל ק"ו בעצמו: ומה לעשות שלום בין איש לאשתו אמרה תורה שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים, לעשות שלום לכל העולם כולו על אחת כמה וכמה, אמר לי': שרי".

וברש"י: "דוד לא הי' מורה הלכה בפני רבו אחיתופל והוא הי' שם".

היו נעצרים בתאוות ובסכלות, ולא היו מתדרדרים על ידיהן לקלקול ההשקפות, לא היו מגיעים לגדר "מינים", אלא רק בעלי תאוות, אשר עליהם כתב הרמז"ס שם בהמשך פיה"מ לחולין: "כשיהי' אדם מישראל נקי מכל אלו, ויהי' מומר לעצירה אחת או לעצירות הרבה וולתי אלו כפי הנאותיו, והוא מודה שהוא מורד, מותר לאכול משחיטתו", עכ"ל הרמז"ס.

ו"בקי מכל אלו" היינו שהוא נקי ממש"כ שם הרמז"ס בתחלת הדברים: שאינו עובד עבודת כוכבים, ואינו מחלל שבת צפרהקיא, ואינו מין, אע"פ שהוא עובר עצירות "כפי הנאותיו", שהתאוות מביאות אותו לעצירות, אבל לא נתדרדר על ידיהן לחלוק על הדת ועל הנציאים, ולא נתקלקלו אצלו יסודי האמונה, ואינו מסתפק בקצתו, אלא "הוא מודה שהוא מורד", אלא שאינו מתגבר על תאוותיו, אבל בהשקפה הוא מודה לכל עיקרי הדת ויסודי האמונה ודברי הנציאים — זה אינו מין, וזה לא איבד חלקו מחיי העוה"ב, ולא הגיע להיות מהכת הנוראה של דואג ואחיתופל וגחזי ואלישע אחר, רח"ל.

אמנם הרמז"ס הלא מבאר שהתאוות הן שהשחירו את מאור נפשותם, וא"כ שוב אפשר לומר גם להרמז"ס כפירוש הדר"ג ש"טינא הייתה בלזם" היינו תאוות הלב, שמה התחיל הכל, ואמנם כן שרץ יהודה שאל משמואל איך זה שאלו גבורים בתורה הגיעו לכך שאין להם חלק לעולם הבא, ולהרמז"ס אכן אצדן העוה"ב שלהם הוא מפני המינות, ואם התאוות לא היו מתדרדרות אותם למינות לא היו מאבדים את העוה"ב, ובפשוטו תשובת שמואל "טינא הייתה בלזם" זריכה להיות הסיבה לאצדן עוה"ב, דהיינו המינות שלהם, לדעת הרמז"ס, אבל מ"מ שפיר ניתן להתפרש ששמואל אמר לרצ יהודה [לזורך לימוד וחינוך והדרכה] את שורש קיצת ההתדרדרות, שהי' ע"י תאוותיהם, וזה הוא "טינא הייתה בלזם", דהיינו תאוות, כפירוש הדר"ג שליט"א, או אולי "טינא הייתה בלזם" יכול להתפרש גם על תאוות, וגם על מינות, שהכל הוא בלב, רח"ל — [ומה באמת פירוש המלה "טינא"? האם מלשון טיט, לכלוך? או יש בזה פירוש אחר?], — וצורך היודע.

שם שציאר "רשעים היו מימיהם", וכל הסברו הנפלא דהדר"ג הוא ציאר היטב ב"רשעים".

אמנם אבקש רשות להוסיף שכפה"ג בהשקפה ראשונה הרמז"ס רוח אחרת עמו בציאר "טינא הייתה בלזם", שהנה כתב הרמז"ס בפיה"מ בסנהדרין צ"ח חלק על הא דמתן החס "ארבעה הדיוטות אין להם חלק לעולם הבא בלעם ודואג ואחיתופל וגחזי", וזה לשון קדשו: "אולם זכר אלה לגודל מעלתם בחכמה, ושמא יחשוב החושב כי לרוב חכמתם וזכות התורה שהיו יודעים אותה ידיעה גדולה יש להם חלק, לכן הודיענו שיסודי האמונה נתקלקלו אצל הנזכרים ונסתפקו בקצתם, ולפיכך נדחו מחיי העוה"ב", עכ"ל הרמז"ס.

הרי שכפה"ג מפרש הרמז"ס להא ד"טינא הייתה בלזם" על "קלקול יסודי האמונה אצלם ונסתפקו בקצתם".

והרמב"ם הקדוש שנה משנתו הקדושה הזו גם בפיה"מ לחולין [על המשנה דפ"ק דף י"ח], וזה לשונו הקדוש: "... ואינו מין, והמינים אצל חכמים הם פריצי ישראל ואומות העולם קורין לפריציהם בתלמוד ואומרי' מיני' גוזאים, והם העם שכהה הסכלות עין שכלם, והשחירו התאוות מאור נפשותם, וחלקו על הדת, ועל הנציאים עליהם השלום, בסכלותם, ומכויצין הנציאים צמה שאינן יודעים צו מאומה, ועוזבין הדתות, ונוהגין קלות ראש, והכת הזאת היא כת דואג, ואחיתופל, וגחזי, ואלישע אחר, והדומה להן", עכ"ל הרמז"ס.

ודבריו נוראים מאד על כל סביביו, שמפרש להדיא שדואג, ואחיתופל, וגחזי, היו מינים, "וחלקו על הדת, ועל הנציאים עליהם השלום, בסכלותם, ומכויצין הנציאים צמה שאינן יודעים צו מאומה, ועוזבין הדתות, ונוהגין קלות ראש", נורא, נורא מאד!

ואיך באו לידי כך? — מלמדנו הרמז"ס: "שכהה הסכלות עין שכלם, והשחירו התאוות מאור נפשותם", הרי שהתחילו בסכלות ובתאוות ועי"ז נהיו מינים בהשקפות, אמנם היותם מינים הוא לא מפני התאוות והסכלות שלהם, כי אם

לא עסקי בתורה אמאי לא הגינה עלייהו, והלא תורה שלימדים כשהלכ יש צו טינא אינה מציאה לחיי עוה"ב, וא"כ אין זה כח להגן שלא יכשלו בעצירה, ומה היא אפוא שאלת הגמרא מדואג ואחיתופל? והלא תורתם היתה עם הוללות בלצם? [כדמייטי הדר"ג שליט"א משוחר טוב קי"ט בפסוק "סעפים שנאחי ותורתך אהבתי"].

ואבקשה נא לבאר לי.

הנני ביקרא דאורייתא

תלמידו מתוך ספריו

משה מרדכי הלוי שולזינגר

מכתב א

בס"ד יום א' שופטים כ"ח מנ"א תשנ"ז

הו"כ הדר"ג הרמה שליט"א

נעימות בימינכם ננח!

א) הגדה אחיתופל הי' הסבא של צח שצע אמו של שלמה המלך, וצומנו לא היתה עדיין תענית תשעה באב, וכמדו' שצרמב"ס הלי' תפלה פ"א משמע שממשה רבנו עד עזרא הי' ענין התפלות כל אחד כפי יכלתו, יש מתפלל פעם אחת ביום, ויש מתפללין פעמים הרבה, וצנוסח שרונה, יכפה"נ לא הי' אז ענין של חזרת הש"ך, שלא הי' אז סדר התפלות וכו', עכ"פ הרבה הרבה תורה למד אחיתופל כמבואר בחז"ל, ואיזה חלק פעוט מחורתו למד באופן האסור? וגם על חלק מועט זה נאבד מן העולם? ואם חס על זמן התפלה שצביל ללמוד הי' יכול להתפלל תפלה קצרה ביותר לקיים מצות תפלה.

והא דלא יקרא צליל שבת לאור הנר שמה יטה הוא מן ההלכות שאמרו בעליית חנני' בן חזקי' בן גוריון, שדרש שם ספר יחזקאל, וא"כ הי' זה כבר אחרי חורבן בית ראשון, וא"כ בזמן אחיתופל עדיין לא נגזרה הגזרה דלא יקרא צליל שבת לאור הנר שמה יטה, וא"כ לא עבר אחיתופל על איסור דרבנן זה שעדיין לא הי' צומנו, וגם חשמל שנעשה ע"י יהודים בשבת באיסור כפה"נ לא הי' צומנו, ואפי' אח"ל שהי', הלא מקטצר שיעקר לימודם הי' בתורה שבע"פ כדאמרינן דג' מאות צמגיגה ט"ו ב', ובסנהדרין ק"ו ב' ד'

עכ"פ איך שיהי' הפירוש בדברי הגמרא הקדושה, הנה למדנו מהרמב"ם צפ' חלק הנ"ל ש"קלקול יסודי האמונה והסתפקות בקצתם", רח"ל, הוא הוא המדחה, ח"ו, מחיי עוה"ב, ולא יעיל "רוצ חכמתם וזכות התורה שיודעים אותה ידיעה גדולה", משא"כ השקוע בחאוות, אבל השקפותיו נכונות, ו"מודה שהוא מורד", כלשון הרמב"ם צפיה"מ בחולין הנ"ל, ועדיין לא השחירו התאוות את מאור נפשו, אין הוא נדחה מחיי עוה"ב.

ולבן חובתנו להזהיר גם מהליכה אחרי התאוות, הן מפני שהדבר מחועצ צעלם, והן מפני שעלול להשחיר את מאור הנפשות ולהביא למינות, שגורמת ח"ו לאבדון עוה"ב, וכל הצא בשערי בית המדרש צריך להישמר ולהיזהר מחאוות, ויותר מהנה — מהשקפות נגד התורה, רח"ל, שאז הרי הוא כגוי הלומד תאולוגי, רח"ל, ולהיות תמים ושלם באמונת הי"ג עיקרים בשלימותן, בלי להסתפק, ח"ו, אפילו באחד מהם, כי היכי דלא לירחו תרתי גיהנם. והן צבל חגרע והן צבל חוסיק, וראיתי בין גנזי מו"ח זצ"ל כתי"ק מהחזו"א זיע"א: והי' כאשר תריד, דורשי רשומות אמרו שמהתרי"ג מצוות יעשו תרי"ד, ואז מתגבר ח"ו כוחו של עשו, ועכשיו נחחדשה מצוה חדשה של עבודה עצרית שדוחה כה"ת כולה ... עכ"ד החזו"א. [אינו כעת תח"י להעתיק מדויק, ויעוין צשו"ת "אחייעור" ח"ג סוף סי' ל"ד ד"ה וע"ד: "... יסוד הדבר הוא מהלאומים הפורעים אשר אללם עבודה עצרית דוחה שבת ...", מ"ג טבת תרצ"ו]. והשי"ת ישיבני בתשובה שלימה לפניו, אכ"ר.

אשמח מאד לשמוע חוו"ד הדר"ג שליט"א על כל הדברים הניתנין למעלה אם ראויים הם להיאמר צביהמ"ד. [ויעוין נא צפ' "משמר הלויים" חולין עמ' י"א טור ב' ועמ' י"ג טור א'].
[א']

בס"ד יום ד' וארא כ"ה טבת תשנ"ה [יום הר גריזים יומא ס"ט א']

בס"ד נתעוררתי כעת כדלהלן: —

הגדה אחרי כל האמור לעיל, לע"ע אינני יודע איך לפרש לפי"ז הא דקוטה כ"א א' "מתחיק לה רבה אלא מעתה דואג ואחיתופל מי

מאות] צעיות צעו צמגדל הפורה באויר, והי' הכל תורה שבע"פ, וצומנס לא נכתבה עדיין, והי' הכל צע"פ, ולומר שהי' רוב עיקר לימודם דווקא צמבואות המטונפים? אחמהה לומר כן, וא"כ כמעט לא פש גבן אופן דאיסור לחלות שרוב תורתו של אחיתופל היתה באיסור. כך שאלו הלומדים שי'.

(ב) מה מלמדת אותנו המשנה בנדה נ"ו ב' כל הכתמים הבאים מרקס טהורים, האם רקס צמקומה עומדת, ולמחי נפקמ"נ הדין הזה, וכשהיו זה גויים הרי היא ככל עיירות הגויים, ומה הסידוש צמשנה זו?

ציקרא דאורייתא

מ. מ. ש.

מכתב ב

צק"ד יוס ה' לט' "למען ייטב לך והארכת ימים" ט' אלול תשנ"ז

הו"כ הדר"ג הרמה שליט"א

נעימות צימינס נלח!

אם צאנו ללמוד על דורנו ממה שאמרו חז"ל על אחיתופל הרי צריך הנידון להיות דומה להראי', והלמד צריך להיות דומה להמלמד. והנה צמדרש הזה אמרו על אחיתופל דבר נורא ואיום: שמפני שלא הי' מתנתו מהקצ"ה, אלא חטף, לכן "נאצד מן העולם", ולא רק מן העולם הזה, אלא גם מן העוה"ב, כדחנן צריש פ' חלק שאחיתופל הוא מד' הדיוטות שאין להם חלק לעוה"ב, וכן צלעס שזוכר יחד עם אחיתופל צמדרש הזה שנאצד מן העולם היינו גם מעוה"ב, והרי צגמרא צפ' חלק ק"ו ב' אמרו שלא הי' באחיתופל סוד הי' ליראיו, כלומר שלא הי' לו יראת שמים, וצחגיגה ט"ו ב' אמר לי' שמואל לרב יהודה שטינא היתה צלצס, ופירש רש"י שרשעים היו מעולם, והרמב"ם צפירוש המשנה על חלק על המשנה הג"ל כתב שנתקלקלו אצלו יסודי האמונה, וא"כ יש לנו כבר מחז"ל הקדושים חמונה צרורה מה הי' אצל אחיתופל, והדר"ג שליט"א כתב "ובאחיתופל הי' דברים אחרים כיו"צ" היינו כיוצא באלו שכתב הדר"ג שליט"א לדורנו, אצל חז"ל אומרים אחרת,

שהיו צו דצרים הרבה יותר נוראים: שלא הי' לו יראת שמים, וטינא היתה צלצו, וכפר ציסודות האמונה, רח"ל, וא"כ כבר מובן היטב שתורתו היתה צגדר חטיפה, ולא היתה מתנת הקצ"ה, שאמרו צנדה ע' ב' שמה יעשה אדם ויחכם יבקש רחמים ממני שהחכמה שלו, שנאמר כי הי' יתן חכמה מפיו דעת וחכונה, חני ר' חייא משל למלך צשר ודס שעשה סעודה לעצדיו ומשגר לאוהביו ממה שלפניו, וצרש"י: "כך חכמה שהיא לאוהביו של מקום נתנה להם מפיו, ולא מאוצר אחר", וצאופן נשגב כזה התורה שלו היא מתנתו מהקצ"ה, אצל באחיתופל, שלא הי' לו יראת שמים, וטינא היתה צלצו, וכפר ציסודות האמונה, רח"ל, אין מתנתו מהקצ"ה, אלא חטף, וכל זה גרס לו ליאצד מעוה"ז ועוה"ב רח"ל, ואין נוכל לצוא ללמוד מזה לדורנו שהלומד צומן חזרת הש"ץ ושאר הדצרים שכתב הדר"ג שליט"א תורתו היא צגדר חטיפה ואינה מתנת הקצ"ה עד כדי כך שיאצד מן העולם, ח"ו, מהעוה"ז ומהעוה"ב? אחמהה לומר כן!

וגם מה שהוסיף הדר"ג שליט"א ש"א"ל לומר שכל לימודו הי' כן אלא כיון שאס אירע דבר האסור לא הקפיד ע"ז א"כ כל לימודו נחשב שחטף לעצמו ולא למדה כרצון הקצ"ה, עכ"ל הדר"ג שליט"א, אינני מאמין שכתב כן, ולא ניחא לי' למרייהו דנימא הכי, ור' ישמעאל שקרא פעס אחת לאור הנר והטה א"כ כל לימודו נחשב לחטיפה וכו' ויהי' דינו כאחיתופל? ח"ו לומר כן.

והלומד צשעת חזרת הש"ץ וכו' עי"ז כבר ייחשב כל לימודו שחטף לעצמו ולא למדה כרצון הקצ"ה!?

האם סובר הדר"ג שליט"א שכך פוסקים צשמים? סליחה על שאלותיי, אצל תורה היא וללמוד אני צריך, ולעת עתה כל הג"ל אינו מובן לי לגמרי לדמות את הרשימה של הדר"ג שליט"א לאחיתופל ולצלעס.

ציקרא דאורייתא

מ. מ. ש.

מכתב ג

צ"ד, אדר תשנ"ט

שמחתי לקרוא שמדפיסים הוצאה חדשה, אולי נוכח שיתוקן שם מה שנכתב צ"פ בלק, שהא שחיתופל נאצד מן העולם, כלשון המדרש, והיינו מעוה"ז ומעוה"ב, דהוא מד' הדיוטות שאין להם חלק לעוה"ב, כדתנן בריש פרק חלק, ומבואר במדרש שהוא מפני ש"חטף" את החכמה, וכל מה שנכתב שם צספר יכול להיות סיבה רק לכך שחכמה כזו "לא תללח", כלשון הספר, אבל לא סיבה לאצד עוה"ז ועוה"ב.

ובאחיתופל מפורש בגמרא חלק ק"ו ז' שלא הי' צו יראת שמים, ובחגיגה ט"ו ז' טינא היתה בלבם, וברמז"ס בפיה"מ צ"פ חלק כתב שנתקלקלו אללו יסודות האמונה, ולכן אין לו חלק לעוה"ב, וכן הוא בפירוש המשנה להרמז"ס צ"פ"ק דחולין, שהי' מין, וא"כ ברור כשמש שקלקול יסודות האמונה, והעדר יראת שמים, וטינה בלב, כל זה עושה את חכמתו ל"חטיפה", ומפני זה נאצד מן העולם הזה והעולם הבא רח"ל, וכלשון הרמז"ס שם בפרק חלק "אולם זכר אלה לגודל מעלתם בחכמה, ושם יחשוב החושב כי לרוב חכמתם וזכות התורה שהיו יודעים אותה ידיעה גדולה — יש להם חלק, לכך הודיענו שיסודי האמונה נתקלקלו אלל הזכרים ונסתפקו בקצתם ולפיכך נדחו מחיי העוה"ב", עכ"ל הרמז"ס, והן הן דברי הגמרא הקדושה בחלק ק"ו ז' ובחגיגה ט"ו ז' שאע"פ שצ"ג ג' מאות [או ד' מאות] איבעיות במגדל הפורח באויר מ"מ לא עמדה להם זכות גודל מעלתם בחכמה וזכות התורה שהיו יודעים אותה ידיעה גדולה, מפני שלא הי' סוד ה' ליראיו, שלא הי' להם יראת שמים, וטינא היתה בלבם, ומפרש הרמז"ס דהיינו שנתקלקלו אלל יסודי האמונה ונסתפקו בקצתם, וכמש"כ הרמז"ס בפיה"מ צ"פ"ק דחולין: "והמינים אלל חכמים הם פריצי ישראל ... והם העם שבהה הסכלות עין שכלם והשחירו התאוות מאור נפשותם וחלקו על הדת ועל הנביאים עליהם השלום צסכלותן ומכויצין הנביאים צמה שאינן יודעים צו מאומה ועוזבין הדתות ונוהגים קלות ראש והכת הזאת

היא כת דואג ואחיתופל וגחזי ואלישע אחר והדומה להן", עכ"ל הרמז"ס, וזה שאמרו במדרש שאחיתופל "חטף" חכמה, שמי שהוא מין רח"ל, כהגדרת הרמז"ס הנ"ל, לימוד התורה שלו הוא "חטיפה", ועל זה נאצד מן העולם, רח"ל.

ואיך אפשר לשייך למדרש הזה ולגדר הזה כל חוטף חכמה שע"ז נאצד מן העולם הזה והבא רח"ל מי שיש צו הדברים המנויים צספר שלומד בשעת חזרת הש"ץ או צת"ב או לאור חשמל של יהודים בליל שבת או במבואות המטונפים, האם ח"ו ע"ז מאצדים עולם הבא והוא מאלו שאין להם חלק לעוה"ב, רח"ל? ישחקע הדבר ולא יאמר.

ובאחיתופל לא הי' בכלל ת"ב, שהי' הסבא של צת שצ"ע אם שלמה המלך שבה את המקדש, ובזמנו לא הי' ת"ב, ולא הי' חשמל של יהודים, ולא היתה עדיין גזירת לא יקרא לאיר הנר שמה יטה שגורו צי"ח דבר בעלית חנני' בן חזקי' בן גוריון שדרש ספר יחזקאל, ועדיין לא הי' מתוקן סדר תפלת שמונה עשרה שנתקן בתחלת צית שני כמבואר ברמז"ס ריש הל' תפלה, והיו יוצאים ידי תפלה דאורייתא בנוסח שאמרכל אחד, ולא הי' חזרת הש"ץ, ופש לן מכל הנ"ל רק לימוד במבואות המטונפים, ולמה זה נאמר שהי' כל לימודו של אחיתופל במבואות המטונפים, וגם אי"ז סיבה לאצד עוה"ז ועוה"ב, צזמן שמפורש לנו היטב בגמרא וברמז"ס שהי' מין, רח"ל.

ואיך זה אפשר לומר להלומד צן זמננו שאם לא יזהר בכל הנ"ל יאצד מהעוה"ז והעוה"ב, רח"ל?

ולעב"ד כל זה צריך חיקוק, או לבאר לי העני מה טעמי בכל הנ"ל, ואיך אפשר להכניס לקיום את כל האמור לע"ע צספר.

ואל יסתכלו לפחיתות הכותב, אלא רק לאמיחת הדברים, אשר האמת תורה דרכה ככל הנ"ל.

מנפה לישועות גדולות

מ. מ. ש.

מכתב ד

צ"ד יוס' ז' לו ה' ניסן [פסחים ו' ז', תענית
ה' א', כחצות ז"ד ז'] תשנ"ט
הו"כ הד"ר ג הרמה שליט"א
נעימות צימנים נלח!

אמת נכון הדבר שזעניוטי לא הצנתי כלל וכלל
מה שנכתב בספר ע"ד אחיתופל, וגם
זעניוטי לא הצנתי כלל וכלל מה שנכתב במכתב
קדשם הנוכחי בענין זה, ועדיין הדברים סתומים
במכתב מה הוא "זה גרם לאחיתופל בסופו לבא
למינות וכמה דברים ואילו ה" לומד כרצון הקב"ה
זלי שום איסור לא ה" מגיע לכך", ולא ביארו
מה הוא "זה", וזמה ה" לימודו של אחיתופל
שלא כרצון הקב"ה, ומה הייתה חטיפת החכמה
של אחיתופל, אם לא בדוגמאות שצפפר שלא שייכי
באחיתופל, אם כן מה היו האיסורים שעבר עליהם
אחיתופל בלימודו?

ודבר זה עדיין לא ביארו לנו. אבל חז"ל והרמב"ם
הקדושים ביארו לנו היטב שטינא הייתה
בלבו ולמד זלי יראת שמים ונתקלקלו אללו יסודי
האמונה ולימוד התורה שלו במנצ כזה של היומו
מין — לימוד כזה הוא דמיקרי שחטף חכמה
ונאצד עי"ז מן העולם הבא.

ואם באנו לומר מעצמנו שמי שמאמין בהשי"ת
ובכל יסודי האמונה באמונה שלימה, אלא
שמרוב להיטותו ללימוד לומד גם באופנים האסורים
— צ"ב, ולאור הנר בשצ"ק, ולאור חשמל של
יהודים רח"ל, ובזמן חזרת הש"ץ — שגם זה מיקרי
חטיפה, ניחא, דאם זה נכון — נכון, ואם אינו
נכון — אינו נכון, וצרוך היודע, אבל לייחס זאת
לפירוש המדרש — אחתמה! כי לא מחטיפה כזו
מדבר המדרש, אלא מחטיפה שמאצדת את הלומד
מעוה"ז ועוה"צ, רח"ל, והדברים הנ"ל לא להם

כונת המדרש, אלא ללימוד במנצ של מין, מקולקל
ביסודות האמונה, רח"ל.

ובודאי שאפשר להטיף מוסר ולחנך ולהדריך
שלא ללמוד צ"ב, ולאור הנר כליל
שצ"ק, ולאור חשמל, ובזמן חזרת הש"ץ, אבל לומר
שעי"ז יבואו למינות ואפיקורסות ואצדן עוה"צ
לא ניחא לי למרייהו דלימא הכי, ואין קשר בין
ענינים אלו לבין המדרש דאחיתופל.

שעל אחיתופל כתב הרמב"ם שחלק על הדת
ועל הנביאים והכויז הנביאים ועוזיין הדמות
ונוהגים קלות ראש, ואיזה שייכות יש להלומד
בחזרת הש"ץ לענינים אלו, רח"ל?

וגם על מהרהר צד"ת צדיהכ"ס אמרו בזבחים
ק"צ ז' לאונקו שאני.

ולא אייריין צמי שעושה ח"ו צמוד וצמרד
וצמעל וצשאט נפש להכעיס ח"ו, שלא
קצירא לי צרשעותו וטפשותו כל האיסורים דרצנן
של איסור לימוד צ"ב ולאור הנר ובחזרת הש"ץ
וכיו"ב, שאם צשאט נפש לא ס"ל איזה דרצנן
הלא בזה עצמו הוא מין, לא רק צענין אופני
לימוד התורה, וזה מין הוא, רח"ל, לא מפני
חטיפת התורה באופן האסור, אלא מפני שאינו
מקבל עליו ואינו מאמין צדבר אחד מדברי חז"ל,
רח"ל, וכמבואר ציו"ד ס' קי"ט. ולא לזה הוצרכנו,
ולא מזה מדברים.

אבל המאמין בכל דברי התורה הקדושה וחז"ל
הקדושים ומקבל על עצמו כל איסורי תורה
ודרצנן באמונה וקבלה שלימה, אלא שנכשל [מרוב
להיטותו ללימוד, ע"ד הירושלמי דמו"ק צלהוט]
ולומד גם באופנים הנ"ל, איך זה אפשר לדמותו
לאחיתופל?

כן נראה לקוטר שכלי ועניות דעתי, עד שיבארו
לי את טעוטי הגדולה בזה ויעמידוני בקרן
אורה.